

Klaus Vilner
Pallies le Bourg
F-12540 Le Clapier
France

telefon nummer : +33 5 65 99 38 21
telefax nummer : +33 5 65 99 38 21
e-mail: Klaus.Vilner@wanadoo.fr

Le Clapier, den 10. juni 2013.

Hr. Skatteminister
Holger K. Nielsen,
Skatteministeriet,
Nicolai Eigtveds Gade 28,
DK – 1402 København K.

Kære Skatteminister Holger K. Nielsen.

I dag den 10. juni 2013 kan vi fejre en form for jubilæum, idet det i dag er nøjagtigt fem år siden Danmark opsagde dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med Frankrig og med Spanien. Disse overenskomster bortfaldt derfor den 31. december 2008, og siden har Danmark ikke haft dobbeltbeskatningsoverenskomster med de to lande.

Danmark havde i nogle år forhandlet med de to lande om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, der indeholdt bestemmelser om kildelandsbeskatning af pensioner i stedet for de hidtidige overenskomster, hvorefter pensionerne skulle beskattes efter bopælslandsprincippet. Disse forhandlinger havde imidlertid ikke givet det ønskede resultat, og derfor ønskede Danmark mulighed for at kunne opsige de hidtidige dobbeltbeskatningsoverenskomster, således at forudsætningerne ændredes og det derigennem skulle blive muligt at indgå nye overenskomster, der bedre tilgodeså de danske ønsker. Man henviste dengang til de erfaringer, som man havde haft med Malta, Singapore og Portugal, hvor en opsigelse af overenskomsterne eller muligheden af at kunne gøre det efter nogen tid førte til, at Danmark kunne afslutte nye overenskomster med disse lande, der bedre tilfredsstillede de danske ønsker.

Det blev overfor Folketinget oplyst, at vedtagelse af et lovforslag derom ikke ville medføre, at de to overenskomster ville blive opsagt. Dette ville kun ske, hvis nye forhandlinger med de to lande ikke gav et gunstigt resultat.

Ikke desto mindre blev overenskomsterne med Frankrig og med Spanien opsagt kun godt tre måneder efter at lovgivningen derom var trådt i kraft, og det er aldrig blevet bestridt, at der i sin tid kun blev afholdt et enkelt forhandlingsmøde med Frankrig og et enkelt forhandlingsmøde med Spanien, før dobbeltbeskatningsoverenskomsterne blev opsagt. Man forestillede sig altså, at de to

lande allerede på det første møde på stedet skulle kunne godkende de danske krav, som de var blevet præsenteret for på det samme møde, og som landene hidtil havde afvist.

I det omfang den danske forhandlingstaktik gik ud på ved en opsigelse af overenskomsterne at forbedre sin forhandlingsposition og derigennem tvinge Frankrig og Spanien til under nye forhandlinger at acceptere de danske ønsker til nye dobbeltbeskatningsoverenskomster må det konstateres, at den danske forhandlingstaktik har slået fejl. Hverken Frankrig eller Spanien har givet sig det mindste, og begge lande står i dag mindst lige så fast som dengang på deres principper om, at beskatningen af pensionerne i en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst skal ske efter bopælslandsprincippet. Opsigelsen af overenskomsterne har derfor medført, at parterne står mindst lige så stejlt overfor hinanden som før opsigelsen skete, og der er i dag intet, der tyder på, at Frankrig eller Spanien nogensinde vil give efter på dette punkt. Det er derfor i dag mest sandsynligt, at der aldrig nogensinde vil komme nye dobbeltbeskatningsoverenskomster mellem Danmark på den ene side og Frankrig og Spanien på den anden side. Og samtidig har Danmark mistet den beskyttelse mod øget fransk og spansk beskatning af danske borgere og virksomheder på andre områder, som de hidtidige dobbeltbeskatningsoverenskomster trods alt hindrede. Set i lyset af, at der er tale om to EU-lande, som Danmark i øvrigt har et betydeligt samkvem med på talrige områder, må denne udvikling beklages.

Derfor synes tiden nu at være kommet til, at man begynder at overveje, hvorledes man skal komme ud af den nuværende fastlåste situation, som er til skade for danske interesser på lang sigt, i stedet for blot at gentage de danske synspunkter, som allerede er kendte, og så holde blikket stift rettet mod, at opsigelsen i sin tid skete for at forbedre ens forhandlingsposition, uden at dette i øvrigt har givet noget synligt resultat. Det ville nok være bedre, at man nu begynder at koncentrere sig om, hvorledes man kommer ud af det nuværende dødleje og finder frem til en gensidig løsning til gavn for danske borgere og dansk erhvervsliv. Dette bør selvsagt ske på grundlag af et realistisk forhandlingsudspil, som tager hensyn til de danske interesser, men hvor man på den anden side fra dansk side ophører med at stille ultimative krav, som der ikke er noget realistisk grundlag for at få gennemført, herunder kravet om, at det alene er kildelandet, der skal have hele skatten af pensionsudbetalinger. Skal man opnå et tilfredsstillende resultat, må man i stedet fremkomme med et udspil, som afvejer begge parter interesser.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget i sin tid om opsigelse af overenskomsterne, at "en overenskomst mellem Danmark og et andet land nødvendigvis må være et kompromis mellem de to lande, hvor begge parter giver afkald på deres interesser på nogle områder for at tilgodese deres interesser på andre områder". Det er dette synspunkt, som bør udmøntes i praksis ved fornyede forhandlinger.

Frankrig og Spanien er allerede levet op til dette, idet landene er fremkommet med et forhandlingsudspil, der går ud på, at domicillandet giver afkald på 15 % af beskatningen af pensioner til kildelandet og til gengæld giver dobbeltbeskatningslempelse for kildelandets skat, således at dobbeltbeskatning undgås. Herved er de to lande fremkommet med en væsentlig indrømmelse med henblik på at opnå et kompromis. Da den danske bruttobeskatning almindeligvis ligger på omkring 35 %, har man derved åbnet op for forhandlinger med et udspil, der giver Danmark en betydelig del af den danske skat af danske pensioner, som man ønsker. Landene er med andre ord kommet med et udspil, hvorefter parterne kan mødes næsten på halvvejen. Det der nu mangler er, at Danmark på samme måde fremkommer med et realistisk forhandlingsudspil. Desværre har Danmark i stedet afvist det fransk/spanske forhandlingsudspil og har afvist yderligere forhandlinger, hvis ikke kildelandet gennem disse får hele skatten, således at bopælslandet ingen skat får.

På denne baggrund har Frankrig og Spanien så tilkendegivet, at man fortsat gerne indleder forhandlinger med Danmark om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, men det er disse landes

udgangspunkt, at beskatningen af pensioner skal ske på grundlag af domicilprincippet, således som dette princip i øvrigt har givet sig udtryk i samtlige dobbeltbeskatningsoverenskomster, som de to lande har afsluttet med andre EU-lande. Danmark er i øvrigt det eneste EU-land, som aktivt arbejder for at få beskatningen af pensioner gennemført efter kildelandsprincippet.

Men da Danmark forkastede deres forhandlingsudspil afventer de to lande nu, at Danmark kommer med et forhandlingsudspil, som landene kan acceptere.

Det virker i dag helt patetisk, når man kan læse, hvad der blev oplyst i fremsættelsestalen dengang lovforslaget om opsigelse af overenskomsterne blev præsenteret for Folketinget. Heri hedder det:

”Lovforslaget vil ikke medføre væsentlige økonomiske konsekvenser for borgere og erhvervsvirksomheder umiddelbart”.

Dette har desværre vist sig ikke at være rigtigt. Opsigelsen har vist sig allerede straks efter dennes bortfald at have særdeles vidtrækkende økonomiske konsekvenser både for danske borgere og for danske erhvervsvirksomheder, netop fordi det ikke lykkedes i tide at få afsluttet nye dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og med Spanien, inden de hidtidige overenskomster bortfaldt.

I Frankrig bliver man i dag dobbeltbeskattet af sine danske pensioner, idet man skal betale fuld skat både til Frankrig og til Danmark af den samme indtægt, og dette gælder ikke alene for danskere, som er flyttet til Frankrig efter skæringsdagen, det gælder også for danskere, som allerede boede i Frankrig på dette tidspunkt, men som ikke havde mulighed for at aktivere deres pensioner den 31. januar 2009. Disse personer er nu tvunget til at flytte fra Frankrig efterhånden som pensionsalderen indtræffer, idet deres pensionsindtægter ikke slår til til at blive boende i Frankrig i deres alderdom med deres familier, således som de havde forberedt sig på, fordi de nu udover den franske skat af deres pensioner også skal betale dansk skat af de samme pensioner, hvis de bliver boende i Frankrig.

Det gælder i øvrigt også for franskmænd, som har haft deres aktive arbejdsliv i Danmark, idet de nu ikke længere har de økonomiske muligheder for at flytte tilbage til Frankrig, deres fædreland, når de går på pension som følge af, at de så bliver dobbeltbeskattet af deres pensioner.

Dansk erhvervsliv har beregnet, at opsigelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med Frankrig og med Spanien årligt koster danske erhvervsvirksomheder mindst 200 millioner kroner om året. Endvidere udsættes danske erhvervsvirksomheder som følge af striden mellem Danmark og de to lande for en række problemer, herunder dobbelte skattebetalinger, bureaukrati og en generelt ringere behandling fra de to landes skattemyndigheders side. De manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster medfører derfor hver dag et tab for Danmark, som er større end der eventuelle merprovenu, som Danmark kan opnå ved at kunne beskatte de danske pensioner.

Hertil kommer, at store danske erhvervsvirksomheder har skrinlagt planer om at etablere sig og foretage investeringer i Frankrig og i Spanien på grund af den forøgede usikkerhed, som de manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster har afstedkommet, og på samme måde er der virksomheder i Frankrig og muligvis også i Spanien, som på nuværende tidspunkt går udenom Danmark, når de skal etablere virksomheder og salgsselskaber i udlandet af den samme grund med forøget usikkerhed på grund af det danske skridt. De manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster medfører derfor tab af danske arbejdspladser og danske eksportmuligheder hver dag i modstrid med den danske regerings ønsker om at skabe nye arbejdspladser i Danmark og forbedre dansk konkurrenceevne.

På denne baggrund har de danske erhvervsorganisationer gang på gang opfordret til, at Danmark opgiver den nuværende modstand og i stedet indleder forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, således at erhvervslivets problemer bliver løst.

Som bosiddende i Frankrig mærker man desuden gang på gang, hvorledes de franske skattemyndigheder overfor danskere anvender den danske opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten som argument for at give afslag på anmodninger om stort set hvad som helst – og dette uanset om denne opsigelse er relevant for anmodningen eller ikke. Det er tydeligt, at Danmark har mistet sin good will hos myndighederne i Frankrig på grund af opsigelsen, og at dette nu går ud over danskere i Frankrig. Man har også på sine steder indledt en strengere praksis med hensyn til beskatningen af danskere end tidligere.

Samlet set må man altså konkludere, at den danske opsigelse af overenskomsterne årligt medfører større udgifter for Danmark end det merprovenu i form af skatteindtægter, som de manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster giver mulighed for, at opsigelsen medfører tab af danske arbejdspladser og tab af dansk good will.

Det burde derfor være i dansk interesse at gøre forsøg på at få den nuværende tilstand bragt til ophør ved at indlede forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Uanset at det var et dansk ønske ved en genforhandling af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne at kunne få dansk skat af pensionsudbetalingerne fra Danmark, kan det vel ikke være noget dansk ønske, at de danske pensionister i Frankrig skal udsættes for dobbeltbeskatning af deres pensioner. Og det kan vel heller ikke være noget dansk ønske, at dansk erhvervsliv påføres betydelige merudgifter på grund af de manglende dobbeltbeskatningsoverenskomster. Det er et væsentligt formål med en dobbeltbeskatningsoverenskomst at beskytte landets egne borgere og erhvervsvirksomheder imod at blive udsat for dobbeltbeskatning, og dette hensyn varetager Danmark ikke overfor danske borgere og erhvervsvirksomheder så længe der ikke er nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst med Frankrig eller med Spanien.

På denne baggrund skal jeg herved opfordre dig til som skatteminister at søge tilslutning blandt de politiske partier i Folketinget til, at der åbnes forhandlinger med Frankrig og med Spanien om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, således at man får løst de problemer, der er opstået ved, at der ikke i dag er nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst med de to lande. Dette bør selvsagt ske på grundlag af et realistisk forhandlingsudspil, som tager hensyn til de danske ønsker, herunder ønsket om at få dansk skat af pensionsudbetalinger fra Danmark, men fra dansk side bør man ophøre med at stille ultimative krav, som man på forhånd ved at hverken Frankrig eller Spanien vil kunne acceptere, og i den forbindelse bør der indhentes tilslutning fra de politiske partier i Folketinget til, at der i den forbindelse slækkes på kravet om, at det er kildelandet alene, der skal have hele skatten af pensionsudbetalingerne, så det bliver muligt at opnå et kompromis.

For en god ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at jeg har sendt genpart af dette brev til formanden for Folketingets Skatteudvalg, Gitte Lillelund Bech.

Med venlig hilsen

Klaus Vilner